

РЕШЕНИЕ

№ 6555

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 19.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8772** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 46а, ал.1, вр. чл. 44, ал.8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на О. Ел Б., [дата на раждане] , гражданин на Кралство М., ЛНЧ хх, принудително настанен в СДВНЧ-гр.С., кв. Б., [улица], срещу заповед № 5364з-2224/07.09.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ с 5 месеца и 10 дни, считано от 07.09.2022 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка „връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, но не по-късно от 17.02.2023 г.

В жалбата се твърди, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен като същият е необоснован, постановен при неспазване на установената форма и в противоречие с материалния закон и целите на закона. Заповедта се мотивира с посоченото в чл.44, ал.8, т.4 ЗЧРБ основание – наличие на отказ за съдействие от страна на жалбоподателя,но това обаче показва само липсата на желание за доброволно връщане, но не и отказ за участие в съответните процедури, които са необходими за изпълнение на наложената ПАМ. Задължение единствено на административния орган е да подготви и осигури изпълнението на ПАМ без да се взема предвид личното мнение на чужденеца, спрямо когото се налага. Оспореният индивидуален административен акт е необоснован, тъй като няма доказателства, че

жалбоподателят ще промени мнението си и ще заяви желание за връщане в рамките на определения срок. Налице е хипотезата на чл.44, ал.8, т.5 ЗЧРБ, респ. чл.15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО и продължаването на задържането се явява неоправдана репресия. Липсват мотиви и как административният орган е определил продължителността на допълнителният срок за принудително настаняване. Моли съдът да отмени заповедта и постанови незабавното освобождаване на жалбоподателя. В с.з. жалбата се поддържа лично от оспорващия и от назначения от съда процесуален представител адв. Т. И. от САК.

Отвeтникът чрез процесуалния си представител юрк. Т. оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 4417 ПАМ – 33/17.11.2020 г. на началника на ГПУ – Генерал Т. О. Ел Б. е настанен в СДВНЧ-Любимец, във връзка с организиране изпълнението на заповед № 4417 ПАМ – 32/17.11.2020 г., с която е наложена ПАМ „връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Във връзка с откритото производство по общия ред по Закона за убежището и бежанците чужденецът е освободен на 07.12.2020 г. На 03.09.2021 г. в Дирекция „Миграция“-МВР е получено писмо от началника на затвора-гр.С., с което е уведомена, че на 07.09.2021 г. ще бъде освободен от затвора лицето О. Ел Б. след като е излежал наложеното му с присъда от районен съд – [населено място] наказание от пет месеца „лишаване от свобода“ за престъпление по чл.279 НК. На 07.09.2021 г. чужденецът е настанен в СДВНЧ-С.. На същия е отказана международна закрила и не разполага с документи за самоличност. На 08.02.2021 г. е проведена среща на служители на отдел П. с посланика на Кралство М., на която е било потвърдено, че посолството ще издава документи за пътуване на тези граждани на Република М., които пожелаят доброволно да се завърнат. Със заповед № 5364з-392/02.03.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“-МВР срокът на принудително настаняване на чужденеца е продължен с 6 месеца. В проведените срещи на служители на отдел П. с Б. последният категорично отказва да се завърне доброволно в родината си.

На 23.08.2022 г. до началника на отдел П. към Дирекция „Миграция“ постъпва докладна записка рег. № 5364р-18143, с която се уведомява, че на 07.09.2022 г. изтича шестмесечният срок на принудително настаняване на О. Ел Б.. На 07.09.2022 г. е изготвено Предложение рег. № 5364р-19227/07.09.2022 г. от началник отдел П. с което се предлага срокът на принудително настаняване на чужденеца да бъде удължен с 5 месеца и 10 дни. В предложението се сочи, че Б. има предходно настаняване в СДВНЧ-Любимец от 17.11.2020 г. до 07.12.2020 г., когато е предаден на органите на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ), във връзка с подадена от него молба за предоставяне на международна закрила и откриване на производство по общия ред по Закона за убежището и бежанците. С влязло в сила решение на председателя на ДАБ на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила. В хода на проведените от служители на отдел П. с Б. многократни беседи с цел убеждаването му за доброволно завръщане в страната на произход, обективирани в докладни записки рег. № 5364р-25746/20.12.2020 г., рег. № 5364р-26299/23.12.2021 г., рег. № 5364р-1959/31.01.2022 г., рег. № 5364р-4151/01.03.2022 г., рег. № 5364р-6514/01.04.2022 г., рег. № 5364р-

8961/04.05.2022 г., рег. № 5364р-11011/01.06.2022 г., рег. № 5363р-13929/04.07.2022 г. и рег. № 5364р-16126/01.08.2022 г., чужденецът категорично е заявил, че не желае да се завърне в Кралство М. и е отказал да съдейства на компетентните органи за извършването на действия в тази насока. Изложено е, че е налице обоснована възможност лицето да се укрие, за да не изпълни наложената му принудителна административна мярка по връщането му в страната на произход, като това заключение се основа на цялостното му поведение и фактът, че Б. няма установени връзки на територията на страната, няма близки и каквато и да е друга социална среда, не притежава средства за издръжка или които би могъл да предостави като гаранция, няма деклариран адрес, на който желае да пребивава.

Като се е позовал на изложените в Предложение рег. № 5364р-19227/07.09.2022 г. мотиви директорът на Дирекция „Миграция“-МВР на 07.09.2022 г. издава заповед № 5364з-2224, с която е продължен срокът на принудително настаняване в СДВНЧ на О. Ел Б. с 5 месеца и 10 дни, считано от 07.09.2022 г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 17.03.2023 г. Видно от положения подпис, адресатът на заповедта е запознат с нея на език, който владее на 07.09.2022 г.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесната заповед.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган по чл. 44, ал.1 ЗЧРБ в кръга на предоставените му правомощия. Спазена е формата по чл. 59, ал. 1 АПК със задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 АПК. Заповедта е съобразена и с изискванията на чл.44, ал.10 ЗЧРБ. Не се установяват нарушения на административнопроизводствените правила, обуславящи отмяната на заповедта. Актът е съответен на материалния закон и неговата цел.

Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ заповед за принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци се издава в случаите, когато чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване. В чл.44, ал.8 е посочено, че настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца, като по изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешен срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Ако се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно. Следователно алтернативно дадените от закона предпоставки за настаняване на чужденец в СДВНЧ са две - „възпрепятстване изпълнението на заповедта по чл.39а, ал.1, т.2 и 3“ или „наличие на опасност от укриване“.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е незаконно пребиваващ в страната чужденец, без документи, спрямо когото със заповед № 4417 ПАМ-32/17.11.2020 г. е наложена принудителната административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ – „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. В проведените девет беседи със служители на отдел П., подробно цитирани в Предложение рег. № 5364р-19227/07.09.2022 г. на началника на отдел П., чуждестранният гражданин категорично е отказал да съдейства на компетентните органи и е изявил изричното си несъгласие да се завърне доброволно в страната си на произход. В тази връзка съдът намира за неоснователно оплакването на жалбоподателя, че нежеланието за доброволно завръщане не следва да се приеме като отказ от съдействие. От проведената среща с посланика на Кралство М. се установява, че документи за пътуване се издават само на тези граждани, които желаят да се завърнат доброволно в кралството. Следователно единственият законен начин да се изпълни наложената ПАМ изисква съгласието на чужденеца да се завърне доброволно в страната по произход. Единствено нежеланието на Б. да се завърне доброволно в страната по произход е пречка за издаване от посолството на Кралство М. на документ за пътуване и изпълнението на заповедта. Категоричното несъгласие на Б. да изпълни единственото възможно изискване за получаване на документ за пътуване по същество съставлява отказ от съдействие. С оглед изложеното съдът намира, че е налице първата от двете алтернативно дадени предпоставки на чл. 44, ал.б ЗЧРБ – отказ от съдействие, с което възпрепятства изпълнението на заповедта.

Съгласно чл.3, т.7 от Директива 2008/115/ на Европейския парламент и Съвета „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. § 4в от ДР ЗЧРБ определя, че „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. По делото е установено, че Б. няма документи за самоличност, няма близки в страната, няма средства за издръжка, няма адрес, на който да пребивава. В интервюта заявява, че има роднини в Италия и желае да замине за тази страна. Налице е и предходно осъждане за престъпление по чл.279 НК – незаконно преминаване на границата. Всички тези обстоятелства с оглед разпоредбата на § 4в от ДР ЗЧРБ обосновават извод, че е налице реална опасност чуждестранният гражданин да се укрие с цел да се отклони от изпълнението на заповедта. С оглед изложеното съдът намира, че е осъществена и втората предпоставка на чл. 44, ал.б ЗЧРБ.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя за прилагане на някоя от по-леките мерки, предвидени в чл.44, ал.5 ЗЧРБ. Доказателствата по делото сочат, че чужденецът няма близки в страната, не притежава жилище и няма адрес, на който да бъде открит, не разполага с парични средства, няма валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, поради което мерките по 44, ал.5, т. 1 до т. 3 са неприложими.

Неоснователно е и оплакването за наличието на предпоставките на чл. 44, ал.8, изр. последно ЗЧРБ. По делото липсват доказателства, че не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца. Обратното, единствената пречка за изпълнение на заповедта по чл.39а,

ал.1, т.2 ЗЧРБ е нежеланието на Б. да съдейства на компетентните органи. От друга страна чуждестранният гражданин не притежава валиден документ за самоличност и отказва съдействие, което обуславя наличието на предпоставки за приложението на чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, респ. чл.15, т.6 от Директива 2008/115 за издаване на заповед за продължаване настаняването в СДВНЧ.

Съдът намира за неоснователно и оплакването за липса на мотиви за определяне на срока за настаняване. Срокът е определен в закона, като административният орган изрично е постановил, че той може да бъде и по-кратък, ако отпаднат пречките по изпълнение на наложената ПАМ.

Предвид изложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. чл.144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Ел Б., [дата на раждане] , гражданин на Кралство М., ЛНЧ хх, принудително настанен в СДВНЧ-гр.С., кв. Б., [улица], срещу заповед № 5364з-2224/07.09.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: